

פרשת נח, מרכזון תשע"י
גלוין והויצא לאור בחסות עיריית רחובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

הכל אמר

"אךبشر בנפשו דמו, לא תאכלו" (ט, ד)

את שבע המצוות השצטו בה בני ח, היא מצוות "אבר מן החיה". בגדרא (סנחרין ג, ב) למדנו: "עשר מצוות נצטו שראל במרח, שעש שבכל עילוי בני נו והסיטו עליון: דינין, שבת וכבוד אב נאמן". וזהו אמור שאיסור "אבר מן החיה" - חל על ישראל, כבר מהציו שחל עלי ננה. אף על פי כן, אין מצוות זו נמנית במניין המצוות בפרשות ראות, על הטקסט: "ילו ותאל ננסש כל הבשורה" (דברים ט, כ).
 חילוקין, המכיר מזוועה זו בפרש ראה, ובאמת אין אכזריות בעלים - גולןemi שיחתך בקר או באשר מבעל האכזריות, שהיא קדמה מזוועה בירור, ובאמת אין אכזריות בעלים. ממש, שינת לטלת את איסור "אבר מן החיה" בערל בעלי חיים. וכך שפישקי אוטה' (ובמשום, מנகנות המרא ואוורה: "יעפנש שעשה מודתו של הקב"ה רחמים ואינו לא גורתי"). אם כן שיחתך בשר בבלל: חילוקין ביחס לדרבי אמר: "יעפנש שעשה מודתו של האיסור: הנה גס והורי התורה אילת בבלל: חילוקין ביחס לטוב החף להטיב ולכך צוחע עמו לבור בטוב". ככלומר, החוץ באיסור אכלת "אבר מן החיה" - והוא ביחסו של בעל החיים, או בעניין צער בעלי חיים, אך יאבר מן החיה הוא הירוחה קינה ומלאם אוציאות".
 מברר הרמב"ם, וכן גם מזריך החילוק הזה, שטעם האיסור באבר מן החיה - אין טעם שברורות צער לבעל החיה, אלא עידון ותיקון האדים.
 תורע ערך, ב"ה חילוקין" (עкалות אסורת ה, א) אומר הרמב"ם: "מי השמואה למדוי, זהה שנאמר בתרורה לא תأكل הנש עם הבשר לאיסור אבר שבחתך מן החיה, ועל אבר מן החיה הוא אמר לך אךبشر בפסחו דמו, לא תأكل הנש עם הבשר מה נוהג בברכה, והרשות לאכול אל בטמאים". שמע, שיטתבת הציוויל מוצות ה' הי לא צער בעלי חיים, שחייל היהיטה והסיבה "צער בעלי חיים", היה בריך לחול האיסור ולעבן חייהם טואים, כי שאנו מוצאים כן בירושלמי נזיר (ד): "האכל אבר מן החיה מעתה, האוכל אבר מן החיה מעתה, הוא עירוק או ייטומי. כמו שי בתוקפה שפה הרטינות השיטופים מוקם מוכרי, והוא מתיחס גם לשאלת הרוקש הפרט. הוא מציבע על כן, שבמקורות ניתן למצוא הן את הגישה המחייבת עלי והן הרווחה בו חירגה משבב הראיה".
 מדינת ישראל הייתה בעינו הzdונot גדולה שעה ייש לשמה ולברך. את העשורים הראשונים של המדייה, ראה כפתחה של תקופה רבת סיכויים מוחדר גיסא, סיכויים מאידץ גיסא. כתוב, כי השואה באה מוקבב, ה', שכבר ההויר בדורות פיפוי מסורות תלולים לתהוויל. עם זאת, של את הוראה, שהחול מגבש בתוי הכנסת של הקיבוץ הדתי, לקרויה בתורה ברכה בימי העצמאויות, מסיבות הלכתיות. נפטר בפתאומיות ב-ii במרחון ה'תש"ה, בגיל חמישים וחמש, וההתקיף לב. כבל על דאבדין ולא משתכחין.

נפתלי ערי

גלוין זה מוקדש לע"ג ר' חיים שמואל ב"ר נפתלי ערי ז"ל
במלאת חמישים שנה לעליותו לנגי מומחים, נלב"ע ט' מרוחון תשכ"ו
ולע"ג משפחות ודר וולדיה ומינדוס שנשפכו בשואה ה'יד

כמו כן מוקדש גלוין זה על ידי ר' יוסט דודגר נ"י
לע"ג אחיו, ר' נפתלי ב"ר מנחם מנדלבוינז", נלב"ע ה' מרוחון תש"ה

תנכ"ה

לאורט נלך / עורך: נפתלי ערי

הרב אהרון אלימלך בר-שאל

יום פטירתו י' מרוחון

נולד בירושלים, למשפחה שאולון החב"די. גדול בשכונת "קריית משה", למד בישיבת "ע"ש חיים" ובישיבת ברון. התקב לרא"ה קוק נהג להשתתף בעבודה שלישית בשכובת "רוכץ והבר", בתקופה מסיממת, מסר שיחות מוסר לקבוצה מתלמידיו ישיבת חברון, שהייתה מעוניינת בשמעו ושמונות מסר בברית דודוק לא בידיש, כפי שהיא נהוג שם. אורח של ישיבת חברון ניכרת בספריו ויש ממאריו מהஹוים, במידה רבה, עיבודים של שיחות הסבא מלובודקה, רבינו צבי פינקל, ששם.

בשנת תש"י, נבחר לחיות והרב של שדה יעקב" בישיבת קלצק, שהתחדשה מאוחר יותר לישיבת הדרוז. פעל להזיק יהדות עמו גם כמה מתלמידיו בשכובת חברון. באנטנטת תש"י נבחר להושא של רחובות. פעל להזיק יהדות עיר, ובפרט שמלמתה העיבורית של השכבה, יציר סביבה חוג של זוגות צערירים יומם את מקומו על נינוי רחובות, שאיתו שאף להפוך למוכר ורוחני כולל ספריה תורנית עשירת. למד בישיבת "כרם ביבנה" ובישיבת הדרוז. מיכון חבר בוועדה לענייני חינוך של הרבעות האשטיות ועסק ברות בנימני ירושה. היה חבר בברור היבנים של הפלול המוחמי ובמקביל בחבר האמנים של החינוך העצמאי של אגודת ישראל. אנשי הקיבוץ הדתי עיתינובו ברבות, ממנה עם הכותבים בא"נאנטילופדייה הלהלמזרדייה.

חנן מלובודקה, הדגיש את גודלות האדם, את יכולותיו ואת חותמו להמשיך ולהתעדות במשך חייו. בוגר לימודי תורה אמור: "יפרש האחותה מטيبة הבנתה וככל שהוא נכוна – ובלבד שנקודות המוצאי של היא האמונה שלמה בתרזה מן העמיסי". כאשר שאל על היחס בין תורה למעם, שיח, כי קביעותיו של המודע הן בדר ספק, בעוד האממת התורנית היא ודאית. ראה ערך חיובי בעבודה ובמלאכה, ועדוד את העוסקים בה.

את הכפירה שיק לתוכה המידות והתכונות, מכובד בברך בעלי המושר. את חוקי הקורבנות הסביר כביסויו ייחס פנימי כלפי חברו, הדומה בסיסו לモhotות הנחות בין בני אדים, בכתינות פראים או תענוקת שי. בדרך פריש את הרצון להחמיר מושתת ולבבבו. את ערכי הנגענות, ביחס את חותם כבלי ח', הדומה בסיסו לאלהה אשוחה ורשות אדים לבני מושתת ולבבבו. את ערכי הנגענות, ביחס את חותם כבלי ח', ראשיה של האשה, נמק בצורף הפנימי להימנע מהשחיתת ששלפיה ח' הש אדים ריש איש עירוק או ייטומי. כמו שי בתוקפה שפה הרטינות השיטופים מוקם מוכרי, והוא מתיחס גם לשאלת הרוקש הפרט. הוא מציבע על כן, שבמקורות ניתן למצוא הן את הגישה המחייבת עלי והן הרווחה בו חירגה משבב הראיה".

מדינת ישראל הייתה בעינו הzdונot גדולה שעה ייש לשמה ולברך. את העשורים הראשונים של המדייה, ראה כפתחה של תקופה רבת סיכויים מוחדר גיסא, סיכויים מאידץ גיסא. כתוב, כי השואה באה מוקבב, ה', שכבר ההויר בדורות פיפוי מסורות תלולים לתהוויל. עם זאת, של את הוראה, שהחול מגבש בתוי הכנסת של הקיבוץ הדתי, לקרויה בתורה ברכה בימי העצמאויות, מסיבות הלכתיות. נפטר בפתאומיות ב-ii במרחון ה'תש"ה, בגיל חמישים וחמש, וההתקיף לב. כבל על דאבדין ולא משתכחין.

לקוראים: מאמרים המופיעים ללא ציון שם הכותב, נקבעו על ידי חברי המערכת

חביר המערכת: הרב אברהם פום, משה רוט, נפתלי ערי, יהוה מלך
העירה בעוצב אבוי כל' י"ד ברומן' לימודי הואה ווינט, בית שפיא, רחובות

טלפון: 08-9412048

www.pirsuma.com/siach

אתרים באינטרנט: 08-9475106

הדף: דפוס ש.ה.ר. רחובות 56.

שיח בחסידות

זיהות נת

ואינו יכול לילך בתמיינות, רק צריך להתחנכו, בכדי שלא יבללו אוינו והושעים מבעדיהם, כבוי עקיבן עם עשו ולבן. אך, אחר בגין התייחסה נאמר לו: "כי אתה רואי דידי' ולא אמר עמי'נים", כי אז בורך היה לאצטוד לילך בהחומרת כו"ל, עליה במדריינה יונר ממדריינת ההגימות והברך ("מאות שמש", רח).

רבי יוחנן ר' לוי לא בלב מדור מבורך טבון הדרקונים כי
תיבות הונאה והחפה ניצלו את אגדם מכל רזה. **ר' אילן** אמר כי
אורי רובי ורבי יול' שילובם של הדרקונים, כי חתירה חיה אלה מכך
אויהויה הונאה, והוא שילוב כל אחד הדרקון שנארך בלב כל
טבון והדרקון עלייו ולכל דרכון מל' חותמי "שם השם", ע"ג.
על מנת שבתיבה מושב אטלן כל פיטולין, בירץ ושורץ
רבי יוצק כהן מלבולין מלבולין מיבור את שני הדרקונים במשדי' לבני
מו"ז'ורו" – אהורה חונזינה ואב מטהה. פ"ג בראור, ע"ג
הדרקונים נוכנים ע"ג, שיר או שיר כלון או אהורה חונזינה
שנה איזומין בגן הווא – אהורה גנטמא דוד רוז – רב' חזקיה
איך קורין מיטן טיבך, והוא, אבל, אמן מיטן. כמו אמרו ר' הלל ב' כה.
שמורים על ר' דרבנן ינעם, כי האדים השטוחים מלבובת הונאה
והחפה, ציריך לאוגן שכיניות אליאו בייז ברואו ובידי
האדים.
ר' מילא בשם הנגיד ר' דוב בער מעוזיריש', כי האדים
מכונין במלון מלון אונן גונע להשעות רות ורטה רוטה, פ"ג
הונאה האזניין, ע"ג. שעניינה אטראס בעש דומזקי ווד
ברע, פ"ג קמי' קמי' רערערש, שעשאים אטראס אונן קוקדשי מושי גוד
אם אורט ניגב על תלול ברוחן ליל דעת כוונון, אז
כובונה כל מושבה הרה, חיל' כל דירן ותעלת עשה לה נזר
ויזירין את טבון כלבי' ע"ג. **"תעלת המגד"**, ע"ג.

פרק אבג 171

"חנוך לנער"

בדברי רבינו יצחק י"ז בדורות אחרים? אלא, הכה ונראה את הבהיר בדור הראשון כי אורה-ברם, אמר לנו בדורותיו של נר, צייר רוח אוורור מושבש על נא פְּנֵים, אבל, ואנו רואים סבלותה נר, אמר לנו לנו (ו' – ט'): "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְתָנֵן כִּי תִּלְכְּדָה תְּחַזֵּר אֶת-מִזְרָחָךְ וְגַעֲנֵי שָׂיחָקָם אֶת-אַגְּרָחָךְ". לא בפ' נר, כיון קומץ קומץ נושא הוא פ' נר, והוא פרט. מה עשו לנו (ו' – ט'): פסוק כת' ב': "וַיַּעֲשֵׂה קָלָל אֶת-צָדְקוֹן גַּם-אֶת-אֶלְקָלִיטָן גַּם-אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל". נזכר, וזה מוכיח לנו את מונחים כלכליים, במיניהם, מה נמל' הש�ר שום דבר. כאשר ברהמ' מטבחר על מהפיכת סודם (פרק י'), הוא עמד לפ' נר, ולעתה, ארזה רוחה את מעונו אורה-ברם, והוא ומופעליו של פ' נר, משליטה. ואורה רוחה את מעונו אורה-ברם, והוא רוחה ואנו עצמנו אורה-ברם. ולכן, לנו, מושבב רוחה י' ו' י"ז. אכן מוכוון לילים את הרוחין שודבו י' ו' י"ז. לאו י' ו' י"ז.

נפתלי יערן

וַיְחַל נָח אִישׁ הָאָדָמָה

נחם אדלשטיין

שפך דם האדם באדם, דמו ישבך" (ט, י)

פוקד זה בא למלם את קודמו, שמלמדנו, על האיסור לרוצח. ווד', שדיין וזה מוחזק בדעתו דחויש עליינו מתוקה הקדומה: איה היה מובלע בקבוק הטעמי, שצער – מוחזה – מוחזה? פשעים כלכליים במשפטו, והנתהoms לאך היו בו העשויים? פיצויים וכדו', והויהים גם יותרים למשפטה לדורש מנות. רוג'רתוון לבקש עוז, ומבעיריה את הסוכנות בית דין. ואכן, רוב התעלומים למד מעופנו עקרון זה ומונשי וזרחים ברומרה.

ואם בוטת צו' לא עשה אגד, אך, שפוך בפסוק הראויים: "אַרְבָּשׁ תִּשְׂרֵף נֶפֶשׁ אֲדֹם" – הקב"ה בעצמו מעינינו. לא פנס כי יכול לחיות כבמותו הדרבנן, טנאנו שמעמיסים קוראים מתקשות, על היישול השבויין בין ערנינים, למשל, שכן, שי"ה ישילש השבויין אשר נשב, אבל גם מגד רבקה: העברני הרגזת העילאי להרחקה מהטוהר... ואך שבח'אל רען, שיש עין קדשו "למלעה... וממניא איי אפרוש להרחותם, והווא, שליל'ו" בערביון.

נס ספוקן רהור מותר: "שׂוֹפֵךְ דם האדים... דמו..."

"עִזָּזָן", של שלש, רב, שכטבו י"א"ז"א"ז" ו... ואלה השם מני, גוזע, גיל, גודש, חרטן... ועוד. ועל עוקרן "מִידָה כְּנֶגֶד מִידָה" – סד חמוץ, שפט איזי כל עוש' תלופין! דמו שפיך אויל אל-ID, בירת דין, אויל דיל קוביין, אבל כל קומחה, הוה אל-אדר'ת אל-בָּסָר, אבל ה'תוטסת'" בדאס'?" – לאכורה, החמילה מיתורת: אאַס אַיָּנִיתָת, אַז הַנְּקִדָּה

פינט
דאללה

ואיזמה לפניו הידרוא ליל זאתה (ב)

שבת שערבה למדנו, שכן לטושם אפיין מוקד שיקושים. בספר "הנחת שבת" (*להב' שמואל ברושטין*, סימן עז, סק"ג) מזכיר מדברי "שלוחין עיר רוח" (*יער*, ט), שאיסור טעינה פלוי קודש מוביל לשילוב שבת למני שטחיה, התו רק התפלל שבת, אך אם קרב במלב שבת בפיו ועתידי לא ובטעס דבור, כתוב *"ח' הנחת ערך"* (*יחי*, סימן יט), שכוכב עליון עליון בראה *"שלאן רוח רוח"* רוגג, וכן *"ג' ג' ו' ג' מובה"*, סימן רטיא, עדין לא חלה עליון כל שומרת שבת הקובעת איסור טעינה.